

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 510

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 9 iulie 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Pagina</u>
DECRETE		
642. — Decret privind încetarea interimatului în exercitarea funcției de prim-ministru	1	nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
Decizia nr. 373 din 14 mai 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, în ansamblul său, și, în special, a dispozițiilor art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului		Decizia nr. 374 din 14 mai 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), (2) și (6), art. 2 alin. (1) și (2) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ și ale anexelor nr. 2 și 3b la Legea nr. 63/2011
		2-4
		5-8

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind încetarea interimatului în exercitarea funcției de prim-ministru

În temeiul prevederilor art. 100 alin. (1), ale art. 107 alin. (3) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 9 alin. (1) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere scrisoarea prim-ministrului, domnul Victor-Viorel Ponta,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Art. 1. — La data publicării prezentului decret în Monitorul Oficial al României, Partea I, încetează interimatul domnului Gabriel Oprea în exercitarea funcției de prim-ministru al Guvernului României.

Art. 2. — La aceeași dată, domnul prim-ministru Victor-Viorel Ponta își reia activitatea în Guvern.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 9 iulie 2015.
Nr. 642.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 373**

din 14 mai 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, în ansamblul său, și, în special, a dispozițiilor art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar

Augustin Zegrean	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, excepție ridicată de Istvan Ion în Dosarul nr. 309/2/2015 (număr vechi 428/2015) al Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 366D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 16 februarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 309/2/2015 (număr vechi 428/2015), **Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar.** Excepția a fost ridicată de Istvan Ion cu prilejul soluționării unei cauze având ca obiect obligația de a face.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că Legea nr. 283/2011 a fost adoptată cu încălcarea principiului bicameralismului, cuprinsul legii adoptate de Camera Deputaților fiind total diferit de cel adoptat de Senat, ca primă Cameră sesizată. Astfel, Camera Deputaților a eliminat complet modificările adoptate de Senat și a operat modificări și completări esențiale, concretizate într-un număr de 23 de articole, cuprinse în art. II din lege, care nu se

regăsesc în forma adoptată de Senat. În sprijinul celor susținute invocă cele reținute de Curtea Constituțională cu privire la principiul bicameralismului prin Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, Decizia nr. 1.093 din 15 octombrie 2008, Decizia nr. 413 din 14 aprilie 2010 și Decizia nr. 3 din 15 ianuarie 2014.

6. În continuare, arată că dispozițiile art. 18 din legea criticată încalcă prevederile Constituției referitoare la condițiile în care poate fi restrâns exercițiul unor drepturi sau libertăți. Astfel, consideră că motivele invocate pentru adoptarea măsurilor prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 nu pot constitui o justificare pentru neacordarea unor drepturi. De asemenea, restrângerea drepturilor din perspectiva unei simple utilități publice nu poate fi acceptată. În acest sens, invocă cele reținute de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Hotărârea din 1 iulie 1961, pronunțată în Cauza *Lawless contra Irlandei*, potrivit căroră, în cazul instituirii unor măsuri derogatorii, cu caracter excepțional, statul trebuie să acționeze astfel încât să fie protejate valorile enumerate de art. 15 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De asemenea, arată că dispozițiile legii criticate aduc atingere prevederilor art. 47 din Constituție referitoare la dreptul la pensie, întrucât art. 117 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice stipulează că „*Prevederile prezentei legi, referitoare la stabilirea și modificarea drepturilor, la încetarea, suspendarea și reluarea plății acestora, se aplică și indemnizațiilor acordate prin legi speciale, ale căror stabilire și plată se află, potrivit legii, în competența materială a caselor teritoriale de pensii, respectiv a caselor de pensii sectoriale, cu excepția situațiilor în care legea specială de reglementare dispune altfel*”. Dispoziții asemănătoare sunt și în art. 4³ alin. (2) din Legea nr. 341/2004. Prin urmare, rezultă că indemnizația reparatorie prevăzută de art. 4 din Legea nr. 341/2004 are același statut juridic cu cel al pensiei, iar veniturile din pensie sunt garantate la nivel constituțional și beneficiază de protecție.

7. De asemenea, autorul excepției susține că se creează o discriminare între cetățenii cărora nu li se mai acordă indemnizațiile reparatorii prevăzute de Legea nr. 341/2004 și cei care, în temeiul aceleiași legi, continuă să primească astfel de indemnizații.

8. În susținerea caracterului discriminator al dispozițiilor art. 18 din Legea nr. 283/2011 invocă și faptul că, în timp ce revoluționarii sunt privați de drepturile prevăzute de lege pentru un an, alte categorii de persoane, precum cadrele militare înlăturate de comuniști, primesc un drept pe care nu îl aveau anterior. Mai mult, cuantumul indemnizațiilor pentru aceștia din urmă este de 3.335.116 lei pentru anul 2012, sumă acordată unui număr de 300 de beneficiari, în timp ce pentru revoluționari cuantumul indemnizațiilor se ridică la 2.000.000 lei pentru același an, suma revenind unui număr de aproximativ 10.000 de beneficiari.

9. Totodată, consideră că textele de lege criticate aduc atingere dispozițiilor Legii fundamentale care consacră

demnitatea și libera dezvoltare a personalității umane ca valori supreme ale statului român, deoarece suspendă drepturi acordate unor persoane în virtutea contribuției lor deosebite la desfășurarea Revoluției din Decembrie 1989.

10. În sfârșit, susține că restrângerile aduse dreptului la indexarea salariilor, la pensie pentru vechime în muncă și la indemnizațiile de grațitudine pentru fapte de eroism național — asimilate pensiilor — sunt lipsite de temei constituțional.

11. **Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale** consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată că nu poate fi reținută critica referitoare la încălcarea principiului bicameralismului, întrucât legea a fost dezbătută atât în Camera Deputaților, cât și în Senat. De asemenea, arată că nu este încălcat dreptul la un nivel de trai decent, deoarece indemnizația prevăzută de art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004 era cuvenită doar în măsura în care persoanele prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. b) pct. 3 din lege au un venit mai mic decât salariul mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat și aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat. Așadar, aceasta nu este unica sursă de venit a acestor persoane pentru a se pune în discuție atingerea dreptului la un nivel de trai decent. Mai mult, în materie de politici sociale, statul trebuie să se bucure de o anumită marjă de apreciere în privința instituirii, modificării ori suprimării anumitor măsuri, în funcție de condițiile economico-sociale. Neavând caracter fundamental, neacordarea indemnizației pretinse nu poate fi privită prin prisma art. 53 din Constituție.

12. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Legii nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 14 decembrie 2011. Din examinarea motivării excepției de neconstituționalitate Curtea constată că, alături de criticile de neconstituționalitate extrinsec vizând Legea nr. 283/2011, autorul excepției critică și dispozițiile art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 10 septembrie 2010, dispoziții care au următorul conținut: „În anul 2012, indemnizațiile prevăzute la art. 4 alin. (4) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, cu modificările și completările ulterioare, nu

se acordă.” Dispozițiile art. 4 alin. (4) din Legea recunoștinței pentru victoria Revoluției Române din Decembrie 1989 și pentru revolta muncitorească anticomunistă de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 654 din 20 iulie 2004, cu modificările și completările ulterioare, aveau, în anul 2012, următorul conținut: „(4) De o indemnizație lunară reparatorie, calculată prin aplicarea coeficientului de 1,10 la salariul mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat și aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat aferent anului pentru care se face plata, beneficiază și persoanele care au obținut titlurile prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. b) pct. 3, numai dacă au un venit mai mic decât salariul mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat și aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat. De aceleași drepturi și în aceleași condiții beneficiază copiii eroilor-martiri, indiferent de vârstă, dacă nu sunt încadrați în nicio formă de învățământ ori nu realizează venituri din motive neimputabile lor.” Curtea constată că dispozițiile art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 au avut o aplicabilitate temporară, în cursul anului 2012. Întrucât continuă să își producă efectele juridice în cauza în care a fost ridicată prezenta excepție de neconstituționalitate, aceste dispoziții legale pot fi supuse controlului de constituționalitate, având în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care Curtea Constituțională a statuat că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare. Prin urmare, obiectul controlului de constituționalitate urmează să îl constituie dispozițiile Legii nr. 283/2011 în ansamblul său și, în special, dispozițiile art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010.

16. Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că aceste dispoziții de lege contravin următoarelor texte din Constituție: art. 61 alin. (2) referitor la structura Parlamentului, art. 47 privind dreptul la un nivel de trai decent și dreptul la pensie și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, autorul susține că dispozițiile de lege criticate sunt discriminatorii și aduc atingere demnității umane, făcând astfel trimitere la prevederile art. 16 din Constituție referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor și ale art. 1 alin. (3) din același act normativ fundamental privind valorile supreme ale statului român, între care se numără și demnitatea omului.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile Legii nr. 283/2011 și cele ale art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate în raport cu critici asemănătoare celor invocate în prezenta cauză. Astfel, față de criticile de neconstituționalitate vizând încălcarea principiului bicameralismului cu prilejul adoptării Legii nr. 283/2011, ca urmare a completărilor aduse de către Camera decizională proiectului de lege, Curtea, prin Decizia nr. 1.576 din 7 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 32 din 16 ianuarie 2012, a reținut că aceste completări „privesc măsuri financiare în domeniul bugetar, obiect identic celui reglementat de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008. Astfel, Curtea apreciază că, în realitate, conținutul juridic al legii adoptate de Camera decizională este același cu cel propus de inițiator, Guvernul. De asemenea, nu se poate vorbi despre o configurație deosebită, de vreme ce legea aprobată păstrează dispozițiile articolului unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, completând conținutul acestei ordonanțe cu un nou articol, care cuprinde o serie de reglementări cu un obiect asemănător.”

18. Referitor la critica potrivit căreia dispozițiile Legii nr. 283/2011 ar restrânge exercițiul unor drepturi sau libertăți, fără respectarea condițiilor impuse de art. 53 din Constituție, Curtea, prin decizia amintită mai sus, a statuat că, în ceea ce privește drepturile consacrate la nivel constituțional, au fost întrunite cerințele constituționale referitoare la restrângerea exercițiului drepturilor fundamentale. Totodată, a arătat că „În ceea ce privește dispozițiile legii criticate vizând limitarea ori chiar neacordarea în anul 2012 a unor drepturi ce nu sunt consacrate la nivel constituțional, neavând în consecință un caracter fundamental, Curtea reține că dispozițiile art. 53 din Constituție nu sunt incidente, acestea având în vedere doar restrângerea exercițiului unor drepturi fundamentale.” În această din urmă categorie se încadrează și drepturile la care se referă art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, respectiv indemnizațiile prevăzute la art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004.

19. Tot cu privire la indemnizația reparatorie prevăzută de art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004, Curtea a arătat, prin Decizia nr. 42 din 22 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 210 din 25 martie 2014, că „simpla trimitere pe care textul art. 4³ din Legea nr. 341/2004 o face la legislația privind pensiile în ceea ce privește procedura de stabilire, plată, modificare, suspendare, reluare, încetare, expertizare, revizuire ori contestare a indemnizațiilor, respectiv la recuperarea sumelor încasate necuvenit cu acest titlu, nu semnifică faptul că această indemnizație reprezintă un aspect al dreptului la pensie.”

20. Referitor la susținerile potrivit cărora dispozițiile art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 ar fi discriminatorii, Curtea, prin Decizia nr. 1.576 din 7 decembrie 2011, a arătat că acest text de lege „vizează doar una dintre categoriile de persoane enumerate de art. 3 alin. (1) din Legea nr. 341/2004, respectiv cele care au obținut titlul de Luptător Remarcat prin Fapte Deosebite cu prilejul Revoluției Române din Decembrie 1989, precum și copiii eroilor-martiri, indiferent de vârstă, dacă nu erau încadrați în nicio formă de învățământ ori nu realizau venituri, din motive neimputabile lor. Or, [...] aceste categorii de persoane se află într-o situație obiectiv diferită față de cea a celorlalte categorii de persoane beneficiare ale Legii nr. 341/2004, astfel că instituirea unui tratament juridic diferit nu poate primi semnificația încălcării principiului egalității în drepturi a cetățenilor. Cu atât mai mult nu se poate vorbi despre existența unei discriminări între destinatarii Legii

nr. 341/2004 și beneficiarii unor indemnizații în temeiul altor acte normative, criteriile de acordare a diferitor beneficii fiind evident diferite.”

21. În sfârșit, analizând susțineri asemănătoare celor invocate în prezenta cauză referitoare la încălcarea prevederilor constituționale care consacră demnitatea omului ca valoare supremă a statului român, Curtea, prin Decizia nr. 1.576 din 7 decembrie 2011, a reținut, în esență, că, deși temeiul moral al acordării dreptului la indemnizație reparatorie, izvorât din sentimentul de recunoștință pentru cei care, prin jertfa și contribuția proprie, au condus la căderea regimului comunist și la instaurarea democrației, este incontestabil, „acesta nu constituie totuși, potrivit Constituției, o obligație de reglementare a statului în acest sens, neputându-se vorbi astfel de existența unui drept fundamental la obținerea unor indemnizații în virtutea calității de Luptător Remarcat prin Fapte Deosebite în cadrul Revoluției Române din Decembrie 1989”.

22. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, considerentele și soluțiile deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

23. În final, Curtea reține că, începând cu luna ianuarie 2015, potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 95/2014 pentru modificarea și completarea Legii recunoștinței față de eroii martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 969 din 30 decembrie 2014, și Ordonanței Guvernului nr. 1/2015 pentru modificarea și completarea Legii recunoștinței pentru victoria Revoluției Române din Decembrie 1989 și pentru revolta muncitorească anticomunistă de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 44 din 19 ianuarie 2015, s-au modificat prevederile art. 3 și 4 din Legea nr. 341/2004, care stabileau categoriile de titluri ce se pot acorda luptătorilor pentru victoria Revoluției din Decembrie 1989 și drepturile corespondente deținerii acestor titluri (introducându-se un nou titlu, „*Luptător cu Rol Determinant*”), iar noul conținut normativ al art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004 prevede acordarea unei indemnizații de grațitudine lunară începând cu anul 2015.

24. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Istvan Ion în Dosarul nr. 309/2/2015 (număr vechi 428/2015) al Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile Legii nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, în ansamblul său, și, în special, dispozițiile art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 14 mai 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 374

din 14 mai 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), (2) și (6), art. 2 alin. (1) și (2) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ și ale anexelor nr. 2 și 3b la Legea nr. 63/2011

Augustin Zegrean	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

9. Prin Încheierea din 5 martie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.706/83/2014, Încheierea din 3 martie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.198/83/2014 și încheierile din 9 februarie 2015, pronunțate în dosarele nr. 1.002/83/2014, nr. 1.182/83/2014 și nr. 1.545/83/2014, **Curtea de Apel Oradea — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), (2) și (6), art. 2 alin. (1) și (2) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ și ale anexelor nr. 2 și 3b la Legea nr. 63/2011**. Excepția a fost ridicată de Sindicatul Liber din Învățământ Satu Mare, în calitate de reprezentant al membrilor săi de sindicat, cu prilejul soluționării unor acțiuni având ca obiect drepturi bănești.

10. Prin Încheierea din 3 martie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.925/104/2014, **Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), (2) și (6), art. 2 alin. (1) și (2) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 și ale anexelor nr. 2 și 3b la Legea nr. 63/2011**. Excepția a fost ridicată de Sindicatul Liber din Învățământ zona Balș, în calitate de reprezentant al membrilor săi de sindicat, cu prilejul soluționării unei acțiuni civile având ca obiect drepturi bănești.

11. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia arată, în esență, că, prin dispozițiile art. 1 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, a fost stabilită valoarea coeficientului de multiplicare 1,000 pentru perioadele 1 ianuarie—31 martie 2008, 1 aprilie—30 septembrie 2008 și 1 octombrie—31 decembrie 2008. Prin Legea nr. 221/2008 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ coeficientul de multiplicare 1,000 a fost majorat la valoarea de 400,00 lei pentru perioada 1 octombrie—31 decembrie 2008. Prin acte normative ulterioare, așa cum sunt Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 136/2008 privind stabilirea unor măsuri pentru salarizarea personalului din învățământ în anul 2008, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009, Guvernul a încercat să diminueze această valoare, însă toate aceste ordonanțe au fost declarate ca fiind neconstituționale de către Curtea Constituțională. Prin urmare, a rămas aplicabilă valoarea stabilită de art. 1 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2008, așa cum a fost stabilită prin Legea nr. 221/2008.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), (2) și (6), art. 2 alin. (1) și (2) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ și ale anexelor nr. 2 și 3b la Legea nr. 63/2011, excepție ridicată de Sindicatul Liber din Învățământ Satu Mare, în calitate de reprezentant al membrilor săi de sindicat, în Dosarul nr. 1.706/83/2014 al Curții de Apel Oradea — Secția I civilă și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 440D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 448D/2015, nr. 478—480D/2015 și nr. 482D/2015, având ca obiect excepțiile de neconstituționalitate ale aceluiași dispoziții de lege, excepții ridicate de Sindicatul Liber din Învățământ zona Balș, în calitate de reprezentant al membrilor săi de sindicat, în Dosarul nr. 1.925/104/2014 al Curții de Apel Craiova — Secția I civilă, respectiv de Sindicatul Liber din Învățământ Satu Mare, în calitate de reprezentant al membrilor săi de sindicat, în dosarele nr. 1.198/83/2014, nr. 1.002/83/2014, nr. 1.182/83/2014 și nr. 1.545/83/2014 ale Curții de Apel Oradea — Secția I civilă.

4. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 440D/2015, nr. 448D/2015, nr. 478—480D/2015 și nr. 482D/2015, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

6. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

7. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 448D/2015, nr. 478—480D/2015 și nr. 482D/2015 la Dosarul nr. 440D/2015, care este primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Ulterior, Guvernul a încercat încă o dată blocarea aplicării prevederilor Legii nr. 221/2008 prin dispozițiile art. 5 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010. Cu privire la aceste dispoziții de lege, Curtea, prin Decizia nr. 877 din 28 iunie 2011, a arătat că „prin Decizia nr. 3 din 4 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 19 mai 2011, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursul în interesul legii care viza aplicarea dispozițiilor Legii nr. 221/2008 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, stabilind că acestea se aplică pe toată perioada cuprinsă între 1 octombrie 2008 și 31 decembrie 2009, astfel încât reîncadrarea personalului didactic din învățământ la data de 1 ianuarie 2010 se va face pe coeficienții și salariul avut în plată la 31 decembrie 2009, stabilit în conformitate cu Legea nr. 221/2008, și nu cu Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009.” Prin Decizia nr. 11 din 8 octombrie 2012, Înalta Curte de Casație și Justiție s-a pronunțat în același sens.

12. Prin Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar s-a prevăzut diminuarea veniturilor brute pentru întregul personal plătit din fonduri publice, dar fără modificarea coeficienților de calculare a salariilor de bază stabiliți de Legea nr. 221/2008. Ulterior, prin Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, salariile diminuate prin Legea nr. 118/2010 au fost majorate cu 15%.

13. Până la data pronunțării Deciziei Curții Constituționale nr. 877 din 28 iunie 2011, ordonatorii de credite au aplicat în mod diferit legea, fie raportându-se la valoarea coeficientului de multiplicare stabilită prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009, fie prin raportare la valoarea stabilită prin Legea nr. 221/2008. Pentru a uniformiza aplicarea, a fost adoptată Legea nr. 63/2011. Această lege ar fi trebuit să se raporteze la valorile rezultate din înmulțirea coeficienților de ierarhizare și de multiplicare prevăzuți de Legea nr. 221/2008, dar, contrar art. 1 alin. (5) din Constituție, s-a raportat la valorile stabilite prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009, astfel încât a rezultat o reducere a salariile personalului didactic cu 25% față de prevederile Legii nr. 221/2008.

14. **Curtea de Apel Oradea — Secția I civilă și Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă** consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

15. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar de autorii excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (1), (2) și (6), art. 2 alin. (1) și (2) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 323 din 10 mai 2011, precum și dispozițiile anexelor nr. 2 și 3b la Legea nr. 63/2011. Dispozițiile Legii nr. 63/2011 criticate de autorii excepției au următoarea redactare:

— Art. 1: „(1) *Începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi și până la 31 decembrie 2011, personalul didactic și didactic auxiliar din învățământ beneficiază de drepturile de natură salarială stabilite în conformitate cu anexele la prezenta lege.*

(2) *Cuantumul brut al salariilor de încadrare pentru personalul didactic și didactic auxiliar din învățământ este cel prevăzut în anexele nr. 1, 2, 3a și 3b, după caz. [...]*

(6) *Prin contractele colective de muncă sau acordurile colective de muncă și contractele individuale de muncă nu pot fi negociate salarii ori alte drepturi bănești sau în natură care excedează prevederilor prezentei legi.”;*

— Art. 2: „(1) *Încadrarea personalului prevăzut la art. 1 se face potrivit prevederilor prezentei legi.*

(2) *Persoanele care au salariul de încadrare între limita minimă și maximă a tranșei de vechime pentru funcțiile didactice din învățământul universitar, respectiv a gradului profesional sau a treptei profesionale pentru funcțiile didactice auxiliare își păstrează încadrarea avută dacă se situează între limitele prevăzute în anexele la prezenta lege.”;*

— Art. 6: „*Orice alte dispoziții contrare cu privire la stabilirea salariilor și a celorlalte drepturi de natură salarială, în anul 2011, pentru personalul prevăzut la art. 1 alin. (1), se abrogă.”*

19. Anexa nr. 2 la Legea nr. 63/2011 prevede salariile de încadrare pentru personalul didactic din învățământul preuniversitar, în timp ce anexa nr. 3b la aceeași lege stabilește salariile de încadrare pentru personalul didactic auxiliar din învățământul preuniversitar.

20. Autorii excepției consideră că dispozițiile de lege criticate sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) din Constituție, referitoare la obligația de a respecta Constituția, supremația sa și legile.

21. Analizând dispozițiile de lege criticate, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate și-au încetat aplicarea la o dată anterioară invocării excepției de neconstituționalitate. Având în vedere însă cele reținute de Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, precum și faptul că dispozițiile de lege amintite reprezintă temeiul legal potrivit căruia au fost stabilite drepturile salariale care reprezintă obiectul cauzelor în care s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională urmează a analiza constituționalitatea acestor dispoziții de lege.

22. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că principala critică a autorilor excepției de neconstituționalitate este aceea că salariile personalului didactic și didactic auxiliar trebuiau să revină, începând cu data de 1 ianuarie 2011, la cuantumul (calculat pe baza coeficientului de multiplicare 1,000 de 400 lei) prevăzut de Legea nr. 221/2008 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 730 din 28 octombrie 2008, coroborată cu Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009. Astfel, autorii excepției critică noua reglementare a salarizării personalului didactic și didactic auxiliar — Legea nr. 63/2011. Cu privire la aceste dispoziții, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 623 din 4 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 13 ianuarie 2015, constatând constituționalitate acestora.

23. Referitor la încălcarea art. 1 alin. (5) din Constituție, Curtea a amintit, la paragraful 15 al acestei decizii, jurisprudența

sa referitoare la dreptul autorității legiuitoare de a elabora măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării în concordanță cu condițiile economice și sociale existente la un moment dat. (Decizia nr. 291 din 22 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 451 din 20 iunie 2014, și Decizia nr. 31 din 5 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 13 mai 2013). De asemenea, la același paragraf, Curtea a amintit jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia statele se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor lor în domeniul sumelor care urmează a fi plătite angajaților săi din bugetul de stat, și anume Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în *Cauza Kechko împotriva Ucrainei*, paragraful 23, Hotărârea din 8 decembrie 2009, pronunțată în *Cauza Wieczorek împotriva Poloniei*, paragraful 59, și Hotărârea din 2 februarie 2010, pronunțată în *Cauza Aizpurua Ortiz împotriva Spaniei*, paragraful 57. Cu privire la exigențele referitoare la previzibilitatea normelor juridice și protecția așteptărilor legitime ale cetățenilor, Curtea a constatat că acestea nu sunt încălcate câtă vreme Legea nr. 63/2011 a fost adoptată pentru a realiza unificarea salarizării unei categorii profesionale, respectiv pentru reglementarea unitară a domeniului vizat. În plus, Curtea a reținut că drepturile câștigate nu sunt cu nimic afectate prin reglementarea dedusă controlului de constituționalitate.

24. Prin aceeași decizie, paragraful 16, Curtea a constatat că, în materia salarizării personalului didactic și didactic auxiliar, a existat o situație juridică specifică, determinată de succesiunea a numeroase acte normative cu acest obiect de reglementare și de practica judiciară neunitară, care a condus la un sistem de salarizare neunitar. În acest context specific salarizării personalului didactic și didactic auxiliar, reglementarea criticată dă expresie unei măsuri de politică bugetară, determinată de impactul financiar major asupra cheltuielilor de personal aprobate pentru anul 2011, având în vedere consecințele modificărilor legislative și ale soluțiilor pronunțate de instanțele judecătorești, urmărind să elimine inechitatea în stabilirea salariilor din sistemul național de învățământ.

25. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie, considerentele și soluțiile deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

26. Referitor la invocarea Deciziei Curții Constituționale nr. 877 din 28 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 706 din 6 octombrie 2011, Curtea reține că aceasta a avut ca obiect dispozițiile art. 5 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 62 din 27 ianuarie 2010, potrivit cărora reîncadrarea personalului didactic din învățământ la data de 1 ianuarie 2010 se face luând în calcul salariile de bază la data de 31 decembrie 2009, stabilite în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009, aprobată prin Legea nr. 300/2009. Prin această decizie, Curtea a reținut considerentele Deciziei nr. 3 din 4 aprilie 2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție prin care s-a admis recursul în interesul legii care viza aplicarea dispozițiilor Legii nr. 221/2008 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, stabilind că acestea se aplică pe toată perioada cuprinsă între 1 octombrie 2008 și 31 decembrie 2009. Astfel, Curtea a reținut că reîncadrarea personalului didactic din

învățământ la data de 1 ianuarie 2010 se va face pe coeficienții și salariul avut în plată la 31 decembrie 2009, stabilit în conformitate cu Legea nr. 221/2008, și nu cu Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009. În același sens, Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 11 din 8 octombrie 2012, pronunțată în recurs în interesul legii, a stabilit că — în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 și ale art. 30 din Legea-cadru nr. 330/2009 — personalul didactic din învățământ aflat în funcție la data de 31 decembrie 2009 „are dreptul, începând cu data de 1 ianuarie 2010, la un salariu lunar calculat în raport cu salariul de bază din luna decembrie 2009, stabilit în conformitate cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 15/2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008”.

27. Or, Curtea reține că dispozițiile de lege care au făcut obiectul deciziei sus-menționate a Curții Constituționale și al Deciziei nr. 11 din 8 octombrie 2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție au fost abrogate prin Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, lege care ar fi trebuit să se aplice începând cu data de 1 ianuarie 2011, dar, potrivit art. 4 alin. (2) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, legiuitorul a stabilit că „în anul 2011 nu se aplică valoarea de referință și coeficienții de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare prevăzuți în anexele la Legea-cadru[...]”. Începând cu data de 13 mai 2011 a intrat în vigoare Legea nr. 63/2011, care a reglementat încadrarea personalului didactic și didactic auxiliar și salarizarea acestui personal pe baza unor noi grile de salarizare, prevăzute în anexele la lege, ce instituie salarii de încadrare pentru fiecare funcție în parte, fără raportare la un coeficient de multiplicare (ierarhizare), astfel cum era prevăzut în Ordonanța Guvernului nr. 15/2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008.

28. Așadar, considerentele rezultate din Decizia Curții Constituționale nr. 877 din 28 iunie 2011 și din deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 3 din 4 aprilie 2011 și nr. 11 din 8 octombrie 2012 nu pot fi aplicate *mutatis mutandis* la situația legislativă actuală, și anume la Legea nr. 63/2011, pentru că se referă la soluții legislative diferite. Deciziile pronunțate în cadrul soluționării unor recursuri în interesul legii reprezintă rezultatul unei activități de interpretare a legii, iar nu de legiferare, și își găsesc aplicabilitatea atât timp cât norma interpretată este în vigoare.

29. Distinct față de acestea, Curtea reține că, ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 63/2011, legiuitorul a reglementat, prin art. 2 alin. (1) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea persoanelor plătite din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, o majorare cu până la 10% a salariilor de bază și a sporurilor care nu fac parte din salariul de bază, pentru anumite categorii de personal didactic din învățământul preuniversitar, începând cu ianuarie 2014, iar prin art. 2 alin. (2)—(4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 925 din 18 decembrie 2014, o majorare cu 5% a salariilor de bază și a sporurilor personalului didactic și didactic auxiliar, începând cu 1 martie 2015, și cu 5% începând cu 1 septembrie 2015.

30. În final, Curtea ține să sublinieze că, deși legiuitorul are dreptul, potrivit Legii fundamentale, de a reglementa salarizarea personalului didactic și didactic auxiliar, iar Legea nr. 63/2011 a fost concepută ca o lege temporară (a cărei aplicabilitate a fost prelungită succesiv până la sfârșitul anului 2015), totuși, în activitatea de legiferare în această materie, legiuitorul trebuie să țină seama că învățământul constituie prioritate națională, iar salarizarea personalului didactic și didactic auxiliar trebuie să fie în acord cu rolul și importanța activității prestate.

31. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Sindicatul Liber din Învățământ Satu Mare în dosarele nr. 1.706/83/2014, nr. 1.198/83/2014, nr. 1.002/83/2014, nr. 1.182/83/2014 și nr. 1.545/83/2014 ale Curții de Apel Oradea — Secția I civilă, respectiv de Sindicatul Liber din Învățământ zona Balș în Dosarul nr. 1.925/104/2014 al Curții de Apel Craiova — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 1 alin. (1), (2) și (6), art. 2 alin. (1) și (2) și art. 6 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ și ale anexelor nr. 2 și 3b la Legea nr. 63/2011 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Oradea — Secția I civilă și Curții de Apel Craiova — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 14 mai 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

